

ZABIJ TO S AMY

TESSA REED

ZABIJ TO S AMY

Tessa Reed

Zabij to s Amy

Věnování

Každému, kdo se někdy cítil osamělý.

Možná sami nejste.

Třeba u vás doma jen straší.

Tak se radši usměj a zamávej.

Chaos začíná...

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,

v pořadí 126. e-knihu v edici SOLIS,

první elektronické vydání.

Autor © Tessa Reed

Korektura, redakce a sazba:

Martina Gomolová, Zdena Veselá, Alena Vávrová

Obálka: Anežka Kocmanová

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88525-36-3 (PDF)

978-80-88525-37-0 (epub)

Anotace

Amy Grimwoodová nebyla smrtka. Byla to její zatracená uklízečka. Jedním dotykem dokázala poslat mrtvé duše do Země Nezemě... nebo kamkoliv to vlastně mizely. Nebyla to schopnost, kterou by si sama vybrala, a už vůbec netušila, kam poslat dopis s rezignací.

Se smrtí všude kolem sebe se Amy rozhodla vytěžit z toho maximum – rozjela si vlastní true crime podcast v rádiu. Občas se jí podařilo odhalit stopy, na které policie neměla šanci přijít. Na rozdíl od ní totiž nemohli vyzpovídat ducha. A když už má člověk takový dar, proč si z toho neudělat celkem úspěšnou kariéru?

Jenže když se kolem Amy začnou objevovat mrtvá těla a ona je jediným vodítkem k dopadení vraha, dojde jí, že tentokrát možná nestojí proti někomu z masa a kostí. Duchové přece nemůžou vraždit. Aspoň ne takovýmhle způsobem.

Pokud za tím nestojí duch, pak je tu masový vrah. A Amy byla poslední na jeho seznamu.

Nejspíš byla v mnoha ohledech stejně šílená jako její nepřítel, protože se rozhodla, že ho dostane na vlastní pěst – dřív, než zemře někdo další. Nebo než dojde řada na ni.

Playlist

Paint it, Black – Ciara

People I Don't like – UPSAHL

Middle Finger – Bohnes

Ghost - Confetti

Killer – Valerie Broussard

No Mercy – Austin Giorgio

Hide and Seek – Klergy, Mindy Jones

Play Dirty – Kevin McAllister

Insane – BlackGryph0n, Baasik

Hard To Kill – Beth Crowley

Will I Make it Out Alive – Tommee Profitt, Jessie Early

Monster – Chandler Leighton

Flesh and Bone – Black Math

Sirens – Fleurie

*Tohle je hlavní ochutnávka, pro kompletní playlist
se mrkni na tessareed.cz*

Obsah

Prolog	8
1. Kofein a střepy	18
2. Márnice	29
3. Osina v zadku	40
4. Otravné bejvalky	51
5. Vizitky	55
6. Smradlavá rána	59
7. Haleluja a vyjebávačky	73
8. Systematický vrah	86
9. Slečna Poppy	93
10. Okna a alkohol	102
11. Náhrobní kameny	107
12. Bambi v plamenech	126
13. Rozchody	139
14. Poslední přání	157
15. Morální kocovina	161
16. Lekce historie	173
17. Pletichaření	179
18. Poslední nádech	194
19. Sirény	208
Závěr	216

Prolog

Můj život byl horší než béčkový hororový film. Dívka v řadě přede mnou vyděšeně zakřičela a zrníčka jejího popcornu dopadla až k mým nohám. Jak by se asi tvářila, kdybych jí řekla, že skutečný duch stojí jen pár metrů od nás a upřeně mě pozoruje? Uběhly klidně celé týdny bez toho, abych narazila na zbloudilou duši. Dnes očividně nebyl můj šťastný den, jenže jsem neměla náladu vypořádávat se s ním v sále plném lidí. Vždycky to vypadalo blbě. K tomu, aby se jejich duše přesunula do Země Nezemě, stačila necelá minuta. Přesto to bylo až moc dlouho, aby si ostatní nevšimli mého divného chování. Nemohli tušit, že jsem třeba právě prala s nešťastným mužem, který se zuby nehty držel světa živých, i když do něj už dávno nepatřil.

Na mrtvých bylo často něco podivně uklidňujícího. Nikdy bych to nepřiznala nahlas, ale občas jsem je měla radši než ty živé. Ale ne dnes. Nebyl to žádný dar ani posláni. Bylo to moje prokletí. Uklízela jsem po smrtce, která je tady zapomněla a jen její vinou jsem tak často vypadala jako totální pošuk. Dloubla jsem loktem do Dannyho a ten vyděšeně nadskočil, protože jsem se trefila do další lekací scény. Do háje s horory. Zaručeně by se jim nezdály tak děsivé, kdyby si je měli prožít na vlastní kůži.

Každý z nás měl v sobě zabudovaný jeden základní pud: uteč nebo boj. Co když se před něčím ale nedalo utéct? Mrtví tady budou vždycky a jen já jim mohla pomoci dostat se dál. Můj kouzelný dotek je doslova katapultoval mimo náš svět a nebylo před tím úniku.

Nečekala jsem až zareaguje, s omluvným úsměvem jsem se prodírala uličkou pryč z kina. Danny mě dohonil až u východu. Nemohl mi nic vyčítat, byl to vážně špatný film a konec konců ho vybral jen proto, že v něm byli duchové. Vždycky to nazýval jako: *sbírání informací*. Postrádala jsem jeho nadšení, kdy se zoufale snažil přijít na to, jak můj dar vlastně funguje. Knížky, filmy, děsivé historky. Všechno si to zaznamenával do svého zápisníku a čekal, že nějakým zázrakem to jednou bude dávat smysl.

Poprvé mi došlo, že nejde o skutečné lidi, když mi bylo šest. O deset let později jsem nebyla o nic chytrější. Duchové pro ostatní byli přesně tím, co se o nich tvrdilo ve všech těch příbězích – nehmotní, neviditelní, s jen omezenou možností ovlivnit skutečný svět. Já jsem byla jedinou výjimkou. Mohla jsem se jich dotknout, jako by byli z masa a kostí. Padesát šest vteřin. Tak dlouho to naposledy trvalo, než se vypařil.

Beze slova jsme se s Dannym rozešli směrem od centra do poklidnější rodinné čtvrti. Netrvalo to ani deset minut, než jsem si otráveně povzdychla. Toulat se tak bez cíle horkou letní nocí a nic neřešit. Bylo to vážně to jediné, po čem pubertáčka v mém věku toužila? V mém světě ano. Pár metrů před námi seděla na verandě postarší dáma a v dřevěném křesle se bezmyšlenkovitě

pohupovala dopředu a dozadu. Ať už tu zůstala kvůli hlouposti nebo něčemu životně důležitému, vypadala tak poklidně. To jsem jí často záviděla. Tu konečnost.

„Tak mluv, Buffy,“ zašeptal Danny, když si ze zadní kapsy vytáhl zápisník s tužkou. Otráveně jsem nad jeho oslovením zakroutila očima. Snažil se mi vymyslet přezdívku už celé týdny, každá byla horší než ta předchozí. Vážně to vzrušení z lovu na duchy miloval. Až na to, že tohle vypadalo na poklidnou noc. Žádné drama. I s přicházejícím soumrakem si ji nešlo splést s nikým jiným. Ta žlutá záře, která vycházela z jejího hrudníku. Musela být po smrti už několik měsíců. Nebyla jsem si jistá, jak jsem to poznala, byla to spíš intuice. Čím kratší dobu byli po smrti, tím jasnější byla záře uvnitř a vždycky měla jinou barvu.

„Stará dáma na zápraží dva domy před námi. Pár měsíců po smrti. Ale ještě si nás nevšimla, takže uvidíme, jak to půjde,“ vydala jsem se jejím směrem. Všimla si mě, až když jsem stoupala po rozvrzaných dřevěných schodech. Posadila jsem se do křesla vedle ní a pokusila se o přátelský úsměv. Danny stál na chodníku a bloudil pohledem po verandě, aby zjistil, kam se dívám. Byl tím tak zatraceně fascinovaný už od první chvíle, kdy jsem mu to řekla. Nebyl první, komu jsem se s tím svěřila. Ale byl jediný, kdo mi bez váhání uvěřil. A co víc, bral mě vážně a chtěl vědět víc. Cokoliv se stalo nebo mu přišlo důležité, si zapisoval do malého koženého zápisníku. Společně jsme zaplnili už desítky stránek.

„Nepotřebujete pomoc?“ zeptala jsem se a oči ženy se nepatrně rozšířily, když jí došlo, že ji skutečně vidím. Nikdy jsem předem nedokázala odhadnout, jak budou reagovat.

„Mohla bys vyřídit vzkaz mému synovi?“ No jistě, od toho tu jsem. Poštovní holub ze záhrobí, k vašim službám. Ale udržela jsem vážnou tvář a přikývla. „Nikdy jsem mu neřekla, kdo je jeho skutečný otec.“ Vzala jsem Dannymu zápisník z ruky a vytrhla z něj čistou stránku. Tvářil se dost nesouhlasně, že mu znesvěcuji jeho drahocennost, ale mlčel. Řekla mi, že její syn žije v tomhle domě a taky mi nadiktovala jméno jeho skutečného otce s pár indiciemi, jak by ho mohl po tolika letech vypátrat.

„Až to zjistí můj manžel, zabije ho to.“ Duchové byli vždycky samé drama. Ti pohodoví se tu k mojí smůle nejspíš nezdržovali. „Mám vašemu synovi vyřídit, aby to držel v tajnosti?“ zeptala jsem se opatrně.

„V žádném případě! Třicet let jsem si to vyčítala, než mi konečně došlo, že dalšího podobně sebestředného dědka nikdo nepotřebuje. Jen ať to ví! Vždycky se naparuje, jak je Lucas sportovně nadaný po něm. To tak! Ten chlap netrefí ani vrata od stodoly,“ vážně se rozjela, nechala bych ji stěžovat si dál, ale Danny mi nenápadně zaklepal na rameno a ukázal na dveře. Zevnitř se ozývaly kroky.

„Chcete mu vzkázat ještě něco?“ jen stěží se mi ji podařilo přerušit. Zavrtěla hlavou a já ji ve stejné chvíli chytla za ruku. Oči se jí rozšířily, když se prudce nadechla. Světlo uprostřed její hrudi se slabě zamihotalo. Věnovala mi smutný úsměv, načež zamumlala slabé děkuji. Trvalo to několik desítek vteřin, kdy

přede mnou pomalu mizela. Vždycky jsem počítala, jak dlouho to trvalo. Doba, za kterou se při mém doteku vypařili do Země Nezemě, se zrychlovala.

Stejně neomylně, jako jsem je poznala já, i duchové věděli, co jsem zač. Netušila jsem, kam mizí. Tu odpověď možná nikdy nedostanu. Ale určitě to bylo lepší, než aby zůstaly zaseklí ve světě živých. Otřela jsem si zpocené dlaně do kalhot, než jsem se postavila.

„Hotovo,“ pronesla jsem s předstíraným veselím směrem k Dannymu. Jedním rychlým pohybem odškrtl řádek v zápisníku. „Jak po másle,“ odpověděl mi nadšeně. Podstrčila jsem pod dveřmi složený lístek papíru ve stejnou chvíli, kdy se otevřely. Sakra. Zírala jsem na kolena asi čtyřicetiletého muže, než jsem k němu s úsměvem zvedla hlavu. „Můžu vám pomoci?“ zeptal se překvapeně. Pomalu jsem se postavila, než jsem od něj o krok ustoupila.

„Všechno, co potřebujete vědět, jen na tom papírku,“ řekla jsem a ukázala k jeho nohám. Tu vteřinu, kdy ze země sbíral vzkaz, jsem využila k tomu, abych Dannyho vystrčila z verandy. „Co to má sakra znamenat?“ zavolal za mnou zmateně muž, ale to už jsme utíkali ulicí pryč. Čas od času jsem předala pozůstalým nějakou zprávu. Nebylo to úplně zdvořilé, ale co po mě chtěli? Bylo to jejich drama. Já měla toho svého dost. Vážně jsem neznala odpovědi na další otázky, které by zaručeně přišli. Tak jsem radši utekla.

Zastavili jsme až o několik ulic dál. Nebyla jsem si jistá, jak bych nazvala to, co jsme s Dannym dělali. Koníček? Hon na

duchy? Hledání odpovědí? Nikdy dřív jsem je vědomě nevyhledávala. Pomohla jsem jim, když jsem na nějakého narazila a oni se přede mnou nedali na útěk, ale až s ním se z toho stalo něco jiného. Skoro i zábava. Už několik měsíců jsme chodili po okolí a hledali další. Danny v zoufalé snaze přijít tomu na kloub, já byla jen vděčná, že to s někým konečně můžu sdílet a nevypadám jako šílenec.

Byly letní prázdniny a my jako dva pubertáci měli sotva něco lepšího na práci. Občas jsem ho donutila dát si od toho na pár dní oddech, ne proto, že by mě to vyčerpávalo, ale chtěla jsem v životě i něco jiného než duchy. Byly tam celý můj život, zasloužila jsem si trochu pubertácké zábavy i bez toho, abych je zběsile naháněla po okolí. Protože přesně to jsem měla v plánu dnes. Můj život byl jeden velký ironický smajlík, který se mi vysmíval.

Pochybovala jsem, že bychom se s Dannym někdy spřátelili, kdyby nás nepojila ta smutná absence rodiny. Oba jsme byli sirotky ve svěrenecké péči. Zatímco já byla ta divná holka, která si až moc často něco mumlala pro sebe, on byl přesně ten typ, který zapadl kamkoliv. Pohodář a sportovec. Přesto se první den, kdy nastoupil do mé školy, rozhodl přijít za mnou. Měl tolik lepších možností, ale zvolil si za kamarádku tu podivínku. Většinu svého dětství jsem si připadala jako duch. Jen málokdy si mě někdo všiml, a když už se to stalo, moje přítomnost je spíš znervózňovala. Šokující.

Zpočátku jsem to nechápala, ale po čase mi došlo, že pod Dannyho na první pohled přátelskou povahou, bylo něco

temnějšího. Užíval si moji bezprostřednost. Jen málokdo mohl pochopit, jak silné pouto můžou mezi sebou mít dva lidé, kteří na světě nemají nikoho dalšího.

Někomu by mohlo přijít utíkat před pozůstalými stejně vtipné, jako zvonit na zvonky u domů, ale já neměla, sakra, ani nejmenší ponětí, co je to normální. Kdybych měla někoho, kdo by na mě doma čekal, chtěla bych se schoulit na gauči a prostě zírat na cokoli v televizi. Ale dům, ve kterém jsem žila, se dal jen sotva nazývat domovem. Stejně jako lidé v něm.

Naše životy neurčovala vědomá rozhodnutí. Byla to malá rozhodnutí, která nás vedla po cestě s neznámým cílem. Kdybychom dnes večer šli domů, nic z toho by se nestalo. Kdyby se před lety stalo něco jen o trochu jinak, nemusel ani jeden z nás být sirotkem. Ať už to byl osud nebo náhoda, neměli jsme nad tím nejmenší kontrolu. Nikdy bychom touhle ulicí nešli, kdybych neodešla z toho kina dřív, nebo nezahlédla tu stařenku na verandě a my se nedali na útěk před jejím synem.

Ve dnech jako byl tenhle, jsem doufala, že na mě Danny nevidí jen moji podivnou schopnost. Sakra, samozřejmě že ne. Byli jsme nejlepší přátelé už celé měsíce. Proto jsem mu o sobě řekla pravdu. Jeho posedlost duchy mě trochu znervózňovala, ale neměla jsem srdce na to ho krotit. Bylo to nakažlivé.

Procházeli jsme kolem starého řeznického obchodu, když můj pohled upoutalo něco uvnitř. Ostrá červená záře. Očima jsem přejela rozbité sklo výlohy a setkala se s upřeným pohledem temných očí. Zastavila jsem se jenom na vteřinu. Jen jednu

podělanou vteřinu, která nám ale změnila život. S tváří upřenou do země jsem se znovu dala do rychlého kroku.

„Amy! Cos tam viděla? Byl tam další? Sakra, to místo vypadá děsivě,“ pronesl Danny nadšeně a v ruce už svíral zápisník. Naštvaně jsem sevřela rty a kráčela dál. Danny nešel za mnou. Zíral do toho rozpadlého obchodu a snažil se přijít na to, co jsem tam mohla zahlédnout. Nemělo smysl se s ním hádat.

„Danny, pojď pryč,“ zašeptala jsem zoufale a musela se vrátit, abych ho násilím odtáhla pryč. Slíbil mi, že dnešek bude jen zábava. Žádné duchařiny. Ale neuměla jsem mu říkat ne. Jemu nikdy.

„Amy, prosím,“ žadonil jako dítě, které chce lízátko, a ten jeho nadšený pohled, při kterém čekal něco převratného. Zhluboka jsem se nadechla, než jsem zlehka protočila krk a slyšela, jak v něm zapraskalo. „Uvnitř byl nějaký muž. Ale nestihla jsem si ho pořádně prohlédnout.“ Protože jsem měla dost práce s tím, abych se od něj dostala co nejdál. Zhlédla jsem jen jeho oči a tu intenzivní záři, ale i to stačilo, aby se mi postavily chloupky na zátylku. Duchové mě už dávno neděsili. Ale z tohohle se mi svíral žaludek a chtěla jsem se dát na útěk.

Než jsem stihla říct cokoliv dalšího, Danny už zkoumal dveře a až pozoruhodně rychle se mu je podařilo otevřít. Rozsvítil baterku na telefonu a já viděla jen světlo, které se mihotalo uvnitř. Nedal mi moc na výběr. Uvnitř jsem nikoho neviděla. Možná to byla jen moje představa nebo tam nějaký duch skutečně byl a dal se na útěk. Nervózně jsem přešlapovala za Dannym a odmítala se vzdálit od východu.

Nemohl ho vidět. Světlo z jeho telefonu mířilo přímo na duši, a přesto by o něm nevěděl, i kdyby prošel skrz něj. Možná by ucítil slabé mrazení, ale přisuzoval by ho větru nebo něčemu jinému.

„Danny, vypadni odsud,“ zašeptala jsem vyděšeně. Nepamatovala jsem si, kdy jsem se něčeho tolik bála. Ani jako dítě, když mi došlo, že ty podivné osoby nejsou skutečné, ale jsou to mrtví lidé. Muž mě pozoroval se slabým úsměvem na rtech. Duchové se na mě dívali jen dvěma pohledy: vyděšenými nebo smířenými. Tenhle mě pozoroval jako kořist.

„Rád tě poznávám, Amy,“ pronesl chladně a já šokovaně otevřela pusou. Strach mi svíral krk tak silně, že jsem nedokázala mluvit. Danny se přesunul blíž k výloze a vypadalo to, že svoje pátrání vzdává. V mojí hlavě jsem na něj křičela ať utíká. Ale jako by mě paralyzovala neviditelná síla a já se nemohla hnout.

„Ještě není ta správná chvíle. Ještě nejsi připravená. Ale najdu si tě, až budeš silnější.“ Už jsem z tohoto světa sprovodila dost duší. Ty, které byly moc mladé na to, aby zemřely, i ty, kteří si smrt zasloužily. Ale nikdy jsem neměla pocit, že nade mnou mají nějakou moc. Mohli mi ublížit, ale když jejich dotek trval moc dlouho, zmizeli, ať chtěli nebo ne. Byli pro mě fyzicky stejně skuteční, jako by byli naživu. Ale to byl jen můj případ. Poprvé jsem se dívala do něčích očí a měla pocit, že vidím skutečné zlo. Nikdy jsem tak intenzivní červenou září neviděla, skoro jsem ji mohla cítit na kůži. Jen nenávist a násilí.

Muž nepatrně zvedl ruku a namířil ji na Dannyho. Sevření kolem mě povolilo a konečně jsem se mohla rozkřičela.

Ohlušující vyděšený křik. Ale než jsem ho stihla varovat nebo se pohnout, neviditelná síla zvedla Dannyho do vzduchu a ten v dalším okamžiku proletěl skleněnou výlohou přímo na ulici. Zachytila jsem jen jeho překvapený pohled, když se ocitl ve vzduchu, načež zmizel venku. Než jsem se k němu dostala, krvácel na všech možných místech. Viděla jsem svoje prsty na ráně na jeho krku a věděla, že mu nemůžu pomoci. Kolem nás se začal shlukovat dav lidí. V dálce zazněla siréna.

„Amy, ten zápisník,“ zaslechla jsem Dannyho hlas. Kolem nás se tlačil zvědavý dav. Zdálo se mi to, nebo ke mně mluvil jeho duch? Vytáhla jsem mu zakrvácenými prsty zápisník z ruky a schovala ho do kapsy u bundy. Bylo v něm až moc informací, které by ostatní neměli spatřit. Moje jméno, schopnosti i teorie o tom, co umím. Nebyla jsem si jistá, co se dělo dál. Někdo mě od něj odtáhl. Prodírala jsem se davem a snažila se ho zahlédnout. Ale byl pryč. Ulici ozářily plameny zevnitř obchodu jen pár vteřin předtím, než explodoval. Danny byl mrtvý. A byla to jen moje chyba.

1.Kofein a střepy

O deset let později

Rozhodla jsem se, že dnes bude ten den. Ne pro mě, ale pro ni. Vídala jsem tu ubrečenou holku už celé dny. Každé ráno, kdy jsem mířila do své oblíbené kavárny, tam seděla a zírala na budovu střední školy. Kdykoliv jsem se zastavila, abych s ní promluvila, utekla přede mnou. Nechala jsem ji. Ale ten její ubrečený výraz mě otravoval už moc dlouho. Nejspíš bylo načase, aby se odebrala na věčný odpočinek nebo kamkoliv to duše odcházely.

Noc předtím jsem vypátrala, o koho šlo. Mladá roztleskávačka jela z večírku se svým přítelem, když se srazili s jiným autem. Řídila ona, protože nepila. Což nebyl případ toho druhého řidiče. Jako jediná to z té nehody nepřežila. Podělaná nespravedlnost, ale takový už byl život. Teď se potloukala kolem školy a sledovala svého přítele. Byla jsem si skoro jistá, že kdekoliv jinde jí bude líp.

Patříčně jsem se na to oblékla – sportovní tílko, černé legíny a běžecké boty. Než jsem zabočila za roh, stáhla jsem si husté černé vlasy do culíku. Hned, co si mě všimla, se dala na útěk. Přesně jak jsem čekala. Rozeběhla jsem se za ní. Byla zatraceně rychlá. Netušila jsem, proč přede mnou tak často utíkali. Bylo to, jako bych na čele měla vytetovaný obrovský neonový nápis EXIT. Na rozdíl od ní jsem se musela okolním lidem vyhýbat.

Dohnala jsem ji až ve slepé uličce mezi budovami. Nebyla mrtvá dlouho, jinak by věděla, že kdyby se dost snažila, mohla by projít zdí. Ale ani pro duchy to nebylo tak snadné. Představovala jsem si to jako prudký vítr, který se opře do starých dveří. Po čase se dostane dovnitř, ale chce to dost síly a odhodlání. Ale to byly jen moje dohady. Nikdy jsem se na to žádného nezeptala.

Opřela jsem si ruce o kolena a snažila se popadnout dech. *Za tenhle výkon si zasloužím sakra velký kafe*, pomyslela jsem si otráveně. „Prosím, prosím. Musím tu s ním zůstat,“ žadonila, když jsem se k ní přibližovala. Tvářila se, že já jsem tady ta zlá.

„Musíš odejít... dál. Věř mi. Tohle není... přirozené. Musíš ho... nechat... dál žít,“ pronesla jsem opatrně a každé druhé slovo přerušil můj zběsilý nádech. Měla bych začít víc běhat. Tohle bylo nedůstojné. Ale já tak zatraceně nenáviděla běhání. Snažila jsem se, aby můj hlas zněl konejšivě. Použila jsem svoji nejčastější hlášku: „Musíš jít dál, nech je žít, bla bla bla...“

Na vteřinu to vypadalo, že se nad mými slovy zamyslela. Natáhla jsem se po její ruce, ale než jsem se jí stihla dotknout, vyrazila proti mně a prudce mě srazila k zemi. Něco ostrého se mi zaseklo do dlaně a já vztekla zanáčovala. Mrcha. Probíhala kolem mě, když jsem jí podrazila nohu. Zřítěla se k zemi kousek ode mě. Sevřela jsem jí kotník a ona po mě vykopla. Skoro mě trefila do obličeje. Kdyby mi zlomila nos, možná bych jí sama znovu zabila. Ale než stihla udělat něco dalšího, světlo uprostřed jejího hrudníku se rozzářilo a zmizela úplně.

Pokaždé, když se to stalo, mnou projel mrazivý pocit. Hlavou mi proletěla vzpomínka na její smrt. Skřípění brzd, náraz, zápach

benzínu. Nikdy jsem neviděla ráda, když někdo zemřel násilnou smrtí. Viděla jsem to tolikrát, a přesto si na to nikdy nezvyknu. Ráda jsem pomáhala odejít starším lidem. Jejich smrt v sobě měla něco poklidného. Opřela jsem se o zeď za sebou a prohlédla si krvácející ruku. Tahle ulička byla plná smetí a odpadu. Musela jsem spadnout na nějaký střeš. Sakra. Snad to spraví pár náplastí a neodnesu si s sebou ještě nějakou zabijáckou infekci.

„Co to sakra bylo?“ ozval se hlas pár metrů ode mě v místě, kde se ulička protínala s hlavní ulicí. Stál tam mladý muž a překvapeně si mě prohlížel. Za ta léta už jsem se dostala do tolika trapných situací, že bych je sotva dokázala spočítat. Ostatní nemohli vidět, jak se tady peru s pubertáčkou. Viděli jen ženu, která se potácela po zemi a házela kolem sebe rukama. Vážně těžko jsem si hledala přátele.

„Skočila po mě krysa. Ale dostala jsem ji. Bez problému,“ zakřičela jsem jeho směrem a pomalu se postavila. Byla jsem odhodlaná kolem něj projít s kamennou tváří a se všemi zbytky důstojnosti, co mi zbyly.

„Tvoje ruka?“ zeptal se, když se mnou srovnal krok. Tykal mi. O to lehčí ho bude poslat do prdele.

„Škrábnutí,“ odsekla jsem a přidala do kroku. Teplá krev mi stékala po prstech a já jen doufala, že mi nezničí bílé tenisky. „Potřebuješ do nemocnice. Musí se to zašít,“ pronesl našťavaně a já se zastavila tak prudce, že se musel o krok vrátit.

„Neprosila jsem se o pomoc. Ale díky za zájem. Tak čau.“ Měla jsem v plánu vyřídit tuhle malou akci před cestou do kavárny. Ještě jsem neměla svoje ranní kafe. Jen těžko bych

sněsla, kdyby mi poroučel po denní dávce kofeinu, ale před ní? Mohla jsem ho zabít a jeho ducha odsud odporoučet dřív, než by stihl mrknout. Jediné, co mi v tom bránilo, by bylo mrtvé tělo a kolemjdoucí. To byl vždycky problém.

„Fajn. Třeba jsi měla štěstí a rozřízla sis nějaký sval, takže už nebudeš moc hýbat prsty. A to nemluvím o infekci a celé řadě nemocí, kterými je ta voňavá ulička plná krys narvaná,“ odpověděl mi se škodolibým úsměvem. Moje pravá ruka sebou bolestivě cukla, když jsem mu chtěla ukázat zdvižený prostředníček. Sakra. Měl pravdu.

„Fajn,“ odsekla jsem a změnila směr. Nejbližší nemocnice byla vzdálená jen pár ulic. K mé narůstající nevraživosti mi došlo, že jde za mnou. „To mě jako sleduješ nebo co?“ našťavaně jsem se na něj otočila.

„Jdu stejným směrem,“ pronesl nevzrušeně, když prošel kolem mě. Teď jsem šla já za ním. Kdybych neměla tak podělanou náladu, možná bych k němu byla milejší, protože byl vážně pěkný. Na mě možná až moc princ Krasoň styl, ale stejně nebylo úplně k zahzení jít za ním. Blonděaté vlasy měl s až znepokojivou přesností upravené do nedbalého rozčuchu, přesně takového, s kterým se nikdo, ale vážně nikdo, ráno nebudil. Symetrickou tvář mu zdobily tmavě modré oči. Byl jak nějaká zatraceně reálná figurka Kena. Až na to, že ten nikdy neměly koule. A on vypadal, že je s největší pravděpodobností má.

K mému překvapení zamířil skrz velké skleněné dveře pohotovosti stejně jako já. Na rozdíl ode mě se však nezastavil u pultu, věnoval několika sestřičkám oslňující úsměv, když prošel

kolem nich a začal listovat složkami. To by vysvětlovalo jeho až moc přesnou diagnózu všeho, co se mi mohlo stát. Byl to doktor.

„S čím vám můžu pomoci?“ zeptala se sestřička otráveně. Po předchozím úsměvu pro sexy doktůrka nebyla ani stopa. Sjela jsem pohledem na svoji ruku, ze které odkapávala krev přímo na ten bělostný pult před ní a znovu se na ni podívala. To jako vážně?

„Rozsekla jsem si ruku,“ procedila jsem přes sevřené zuby. Byla jsem jen kousek od toho, abych před ní tou rukou zamávala a rozstříkla jí krev po obličejí.

„To je v pohodě, Mary, vezmu si ji na starost,“ vmísil se do našeho hovoru doktor Krasoň. Věnovala jsem mu jen jeden pohled, který nebyl v žádném případě přátelský. „Posaď se, hned jsem zpátky,“ pronesl a zmizel ve dveřích. Byla jsem v pokušení požadovat se jiného doktora, ale s tím, jak byla čekárna narvaná a jak si mě ta sestřička nepřátelsky měřila, jsem měla tušení, že by mi snad sehnala samotného doktora Frankensteina, aby mě dal dohromady.

Posadila jsem se na jednu z posledních volných židlí. Nesnášela jsem nemocnice. Tohle místo bylo plné duchů. Kamkoliv jsem se podívala, byl aspoň jeden. Ale já neměla náladu posílat někoho dalšího na onen svět. Přitáhla jsem si kolena k hrudi a opřela si o ně hlavu, abych si zírala do klína.

„Slečno?“ ozval se kousek ode mě nervózní hlas. Skoro jsem doufala, že to bude ta protivná sestřička. Ale to bych měla až moc velké štěstí. Postarší žena vedle mě nesměle postávala a očividně netušila, co dalšího říct.

